

DUIVELSKLAUW

DOMINIQUE
BIEBAU

DUIVELS KLAUW

P E L C K M A N S

*Voor Wouter
Voor de opvoeders en begeleiding van Woning 7
(Ons Erf – Brugge)*

*L'adversité fait les hommes et la prospérité fait les monstres.
– Victor Hugo*

Nu

Boven haar hangt de Dood. Ze concentreert zich en hoort het geslepen staal dat de lucht in tweeën snijdt. Een fluistering trekt door de duisternis.

De valbijl schommelt heen en weer. Het metalen gevaarte komt knarsend dichterbij. Soms stopt het schommelen, net lang genoeg om haar te doen hopen dat ze deze ruimte levend zal verlaten, om wat later weer in beweging te komen.

Ze wil ontsnappen aan het onvermijdelijke, maar haar ledematen weigeren dienst. Haar middel is met een ketting aan de betonnen vloer vastgeklonken. In haar mond proeft ze de bittere smaak van medicijnen. Ze beeldt zich in hoe het metaal straks een bloederig spoor in haar lijf zal kerven. Ze wil schreeuwen, maar haar mond blijft stom. Alleen haar ogen werken nog. De duisternis spreidt als een groteske vleermuis haar vleugels, klaar om toe te slaan.

Vroeger

Ze stonden op het punt hun ziel te verdoemen.

Het was middernacht en een honderdtal mensen had zich in de kerk verzameld. Het was bijna kerst en het interieur was overdadig versierd met goudkleurige slingers en engelenhaar. Vooraan, naast het altaar, stond een lege kribbe al enkele weken te wachten op de komst van de Heiland.

Buiten woedde de eerste sneeuwstorm van het jaar. Dikke vlokken kleefden tegen de glas-in-loodramen en deden de buitenwereld langzaam vervagen. Een argeloze voorbijganger had het tafereel ongetwijfeld idyllisch gevonden, maar een nadere blik op de aanwezigen vertelde een ander verhaal. Alle gezichten stonden ernstig.

In een verlichte nis zat een meisje op een stoel met een bronzen gong op haar knieën, klaar om het instrument te laten weerklinken. Ze luisterde verveeld naar de man vooraan aan het altaar, de leider van deze ongoddelijke congregatie: Aloïs Van Hagedoorn.

Overdag was Aloïs een respectabele aannemer – gespecialiseerd in veranda's en tuinhuisen – maar als de zon eenmaal achter de horizon was verdwenen, ontpopte hij zich tot de nachtburgemeester van Mollendaal. Hij was de voorzitter van het Schervengericht, een rechtbank waar geen beroep mogelijk was. Aloïs stamde af van een invloedrijke boerenfamilie, een afkomst die hij gretig gebruikte om zijn wil aan zijn dorpsgenoten op te leggen. Niemand durfde hem tegen te spreken. Het dorp werd immers grotendeels door zijn familieleden gerund.

‘Wie is de aanklager?’ bulderde Aloïs. ‘Wie brengt deze zaak voor het Schervengericht?’

‘Ik.’ Een vrouw van rond de veertig met een klein, ontevreden gezicht nam het woord. ‘Het Monster moet weg. Hij schrikt onze kinderen af. Zijn gezicht... Mijn zoon zegt dat hij op de duivel lijkt. Hij heeft er nachtmerries door, ontwaakt soms midden in de nacht en schreeuwt het hele huis bij elkaar.’

‘Weet je zeker dat het niet door je kookkunsten komt?’ riep iemand vanuit de schaduwen.

Een strenge blik van Aloïs deed het gelach verstommen.

‘Waarom verbergt zijn moeder het niet gewoon met make-up?’ riep een diepe mannenstem. ‘Het is tenslotte maar een vlek.’

Een golf van goedkeuring trok door de menigte.

Een man met een grijze profetenbaard stak zijn armen in de lucht. ‘Het is een teken van de duivel! Een abominatie. Dat is het.’

Enkele aanwezigen sloegen een kruis. Een vrouw maakte aanstalten om flauw te vallen, maar bedacht zich toen ze besepte dat er geen huwbare vrijgezellen in de buurt waren.

Een man met gele rokerstanden stond op en spreidde zijn handen bezwerend over de menigte uit. ‘Kom,’ sprak hij zalvend, ‘laten we niet vergeten dat we in verlichte tijden leven. Dit is de twintigste eeuw. De middeleeuwen liggen al ver achter ons. Laten we als beschaafde mensen hierover converseren...’ De man aarzelde. Zijn ogen zochten naar gelijkgestemden in het publiek, maar zijn burens, vrienden, kennissen... mensen die hij dacht te kennen als de voering van zijn oude jas, keken hem met onverholen vijandigheid aan. Met een zucht liet hij zich weer op zijn stoel zakken. Vannacht, voor het slapengaan, zou hij zichzelf vertellen dat

hij zijn best had gedaan, dat zijn geweten bijgevolg zuiver was. Misschien zou hij dat zelfs geloven.

‘Hij heeft gelijk!’ De uitbaatster van de krantenwinkel, de enige zaak in Mollendaal die niet in handen was van de Van Hagedoorns, stond op. Ze was een gezette vrouw die altijd glimlachte, op vanavond na. ‘Jullie staan op het punt een kleine jongen te verbannen, gewoon omdat hij het ongeluk heeft misvormd te zijn. Omdat jullie je daar...’ Ze maakte aanhalingstekens in de lucht, ‘ongemakkelijk bij voelen... Schamen jullie je niet? Hebben jullie je al ooit eens afgevraagd hoe hij zich voelt? Zijn moeder?’

Enkele mensen, een minderheid, sloegen hun ogen beschamd neer. Iemand riep ‘Ja!’, maar werd al snel het zwijgen oplegd.

‘Ze leeft in zonde,’ riep een vrouw. ‘Het kind is haar straf.’

Opnieuw instemmend gemompel.

Een mannenstem maakte zich los uit de massa. ‘Ik heb haar zelfs aangeboden om geld in te zamelen, om het kind te laten behandelen in Amerika, maar ze sloeg het aanbod gewoon af. Ze zei dat niet haar kind moest veranderen, maar wij.’

‘De arrogantie!’ riep een kalende man in een blinkend trainingspak. ‘Ze wil gewoon niet geholpen worden.’

Een groot deel van de aanwezigen knikte. Je weigerde niet zomaar een uitgestoken hand. Wie op de clementie van het dorp wilde rekenen moest vooral bescheiden zijn. Dankbaarheid tonen.

Aloïs richtte zich tot een jonge vrouw op de eerste rij. ‘En jij?’ vroeg hij. ‘Heb jij hier nog iets aan toe te voegen? Jij kent hem tenslotte het best van allemaal...’

De vrouw opende haar mond, maar boog uiteindelijk het hoofd.

‘Oké dan,’ zei Aloïs. Hij stak zijn handen in de lucht.

Het meisje in de nis stond op en sloeg een met vilt beklede stok tegen de gong. Het gegalm deed de hele kerk verstommen. Het was tijd om te stemmen. Een groepje kinderen kwam uit de sacristie en deelde zwijgend viltstiften uit aan de aanwezigen.

Aloïs pakte een stenen kruik van achter het altaar en hief hem hoog boven zijn hoofd. Plotseling liet hij hem los. Met een knal spatte de kruik op de grond uiteen in tientallen scherven.

‘Iedereen neemt een scherf. Wie akkoord gaat met de verbanning tekent een kruisje op zijn scherf, wie tegenstemt zet een cirkel.’

Iedere toeschouwer raapte een scherf op. Vooraan, op het podium, stond een houten stembus, die enkele maanden geleden nog dienst had gedaan tijdens de lokale verkiezingen. Een voor een trokken de aanwezigen in een enkele rij langs de bus en staken ieder hun scherf in de brede gleuf bovenaan.

Toen de laatste stem was uitgebracht, namen vier mannen de stembus mee naar de sacristie. Daar zouden ze de scherven een voor een controleren, waarna het onverbiddelijke verdict zou worden voorgelezen.

Tijdens de telling klitten de andere dorpelingen samen in ongemakkelijke combinaties. Hier en daar probeerde een enkeling een gesprek te starten, maar de woorden voelden hol en betekenisloos aan. Niemand wilde hier zijn, maar soms moest een mens nu eenmaal doen wat hij moest doen.

Na een tiental minuten verschenen de vier mannen weer op het podium. Hun gegroefde gezichten verrieden het resultaat van de stemming nog voor Aloïs het woord nam.

‘Het dorp heeft gestemd en het resultaat is helder. We hebben massaal voor verbanning gestemd. Zoals jullie weten

is er geen beroep mogelijk. Nu stellen we de Herders aan – zij die het vonnis zullen uitvoeren.’

Er werden nieuwe scherven uitgedeeld.

‘Vijf onder jullie zullen een scherf met een kruis ontvangen. Dat betekent dat je bent uitgekozen. Over een uur worden jullie bij de ingang van het kerkhof verwacht. Daar liggen kapmantels op jullie te wachten. Zorg dat niemand jullie ziet.’

Hier en daar klonken opgeluchte kreetjes van mensen die overduidelijk niet uitgekozen waren. Dat leverde hun kwade blikken op. Niemand mocht immers weten wie de Herders waren, zij die het Monster eens en voor altijd uit hun gemeente zouden verbannen.

Al met al was de sfeer uitgelaten. Het hele dorp had beslist, wat betekende dat de verantwoordelijkheid gelijkmatig over alle schouders werd verdeeld. Iedereen was even onschuldig.

Of schuldig.

Aloïs

Aloïs Van Hagedoorn stond wijdbeens op het dak van de watertoren en genoot van het uitzicht. Een lage winterzon schoot zijn laatste stralen over de uitgedunde kruinen van het Mollendaalbos en hulde het landschap in een gouden gloed. Aloïs had echter geen oog voor het natuurschoon. Zijn aandacht werd door iets heel anders getrokken: de schittering van de tientallen glazen daken waarmee heel Mollendaal bezaaid was.

De mythische stad Lhasa mocht dan al bekendstaan om zijn gouden daken, Mollendaal deed daar niet voor onder met zijn veranda's. Minstens een op de drie huizen was van een glazen bijbouw voorzien, een record, en dat was grotendeels de verdienste van Aloïs zelf. Elke schittering die hij in de winterzon opmerkte, zag hij als een persoonlijke overwinning, het resultaat van een uitgekiende verkoopstrategie.

Decennialang had hij zijn medeburgers belaagd en bestookt met folders, reclameborden en radiospotjes die de vele voordelen van een veranda bezongen: meer licht, meer levensvreugde en een kleinere kans op familiedrama's. Zijn aanpak wierp vruchten af. Een voor een waren zijn dorpsgenoten overstag gegaan – of ze dat deden uit volle overtuiging of om van zijn gezeur verlost te zijn, dat maakte hem niks uit. Geld was immers geld – zolang het maar tijdig op zijn rekening stond, was hij een gelukkig man.

Hendrik Conscience had zijn volk leren lezen, maar Aloïs Van Hagedoorn had hun het licht gebracht. De Mollandalers sleten hun dagen niet langer in de geërfde duisternis van hun bedompte boerderijen en fermettes. Zuiverend

zonlicht stroomde nu hun huizen binnen, verjoeg de schaduwen en maakte alles puur en transparant. Zo had hij het graag. Al meer dan veertig jaar beschermde hij Mollendaal tegen duisternis en verval.

Nog nagenietend van het panorama daalde Aloïs de trappen af. De watertoren had een slechte reputatie – jaren geleden had een arme ziel zich er naar beneden gegooid – maar dat deerde hem niet. Niets deerde hem. De voorbije jaren had hij meerdere generatiegenoten ten grave gedragen, overleden na korte drama's of langdurige ziekten. Zelf had hij geen plannen in die richting. Wat hem betrof, werd hij honderd.

Met kwieke passen liep hij over de weg die de watertoren met het dorpscentrum verbond. In gedachten doorliep hij de namen van zijn vrienden en vroeg zich af wie de volgende zou zijn om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen. Dit gedachte-experiment nam hem zodanig in beslag dat hij de naderende auto niet opmerkte.

Pas toen hij het rauwe gereutel van een motor hoorde, keek hij op. Zijn oog viel op de nummerplaat. Hoe interessant, dacht hij.

Pas toen zag hij wie er aan het stuur zat.

Vroeger

Het boek leek haar te roepen. Ze was al een paar keer langs het rek gewandeld, haar blik gericht op de zwarte pocket met bloedrode letters op de kaft. *Frankenstein*. Ze wilde het hebben, of beter nog: ze wilde het stelen. Voor het geld hoefde ze het niet te doen. Het werkje kostte amper honderd frank, maar de laatste tijd voelde ze een soort innerlijke leegte die haar tot onbezonnen daden dreef.

Ze kwam zelden in de kleine tweedehandsboekhandel in de Lombardstraat, die tussen twee souvenirwinkels in geprangd zat. Enkele jaren geleden had ze er enkele van haar studieboeken verkocht tegen een belachelijk lage prijs en sindsdien wekte de winkel een vage weerzin in haar op. De blik van de kassa-assistent, een klein mannetje met een snor en huidschilfers op zijn trui, brandde op haar rug. Het maakte de hele onderneming alleen maar spannender en dus aantrekkelijker.

Behalve zichzelf waren er slechts enkele andere klanten op de benedenverdieping, studenten die met ernstige gezichten de collectie doorzochten op zoek naar die ene titel die hun lange avonden van zin zou voorzien.

Bij haar vijfde doortocht door de gang met Engelstalige pockets sloeg ze toe. De pocket verdween geruisloos in de gapende mond van haar handtas. Elk ogenblik verwachtte ze een kordate tik op de schouder, maar er gebeurde niks. Langzaam bracht ze haar ademhaling onder controle. Nu hoefde ze alleen nog maar nonchalant naar de uitgang te stappen. Ze beeldde zich in hoe ze die avond in haar flat haar buit zou openslaan, de inkt zou opsnuiven en zou glimlachen.

Op weg naar de uitgang botste ze tegen een jongeman, die vooral uit armen en benen leek te bestaan. Hij hield een oude druk in zijn hand van Wordsworths *The Prelude*, een boek dat wel honderd keer duurder was dan het exemplaar in haar handtas. Ze schonken elkaar een nietszeggend knikje voor ze door de deur wilde stappen.

Er klonk een schrille, lange fluittoon. *Frankenstein* had het alarmsysteem geactiveerd. Ze bevroor. Het kleine mannetje kwam verrassend snel vanachter zijn balie en eiste dat ze de inhoud van haar handtas liet zien. Discussiëren had geen zin.

Met een schaapachtige glimlach haalde ze het boek tevoorschijn.

‘Ik zal de politie moeten bellen,’ zei de winkelbediende.

‘Voor zoiets kleins?’ probeerde ze nog.

‘Al had je een *Suske en Wiske* gepikt. Dat is nu eenmaal ons beleid.’ Hij wees naar een poster die achter de toonbank hing en inderdaad verkondigde dat winkeldieven altijd vervolgd werden.

Ze beeldde zich in hoe ze de nacht in de cel zou doorbrengen toen de onbekende man tegen wie ze even daarvoor was gebotst tussenbeide kwam.

‘Rémy,’ sprak hij de winkelbediende aan. ‘Ik denk dat de jongedame alleen maar verstrooid is geweest. Ze heeft bijvoorbeeld ook de onverbeterlijke neiging om mensen omver te lopen.’ Hij schonk haar een ondeugende glimlach. Hij had volle lippen en olijfgroene ogen – een tint die ze nog niet eerder had gezien.

Rémy was nog niet overtuigd. ‘Ik denk...’ begon hij.

De jongeman plukte het boek uit haar handen en legde het op de toonbank. ‘Probleem opgelost. Nu ik eraan denk... die bibliotheek uitgave van *Les Fleurs du Mal* in de vitrine mag je ook inpakken.’

Rémy dook plichtsgetrouw de winkel in.

Ze bleven alleen achter. 'Je moet niet denken dat ik je iets verschuldigd ben,' fluisterde ze haar onbekende redder toe. 'Dit is geen film uit de jaren vijftig.'

Hij stak zijn hand uit. 'Neil,' zei hij zacht. Zijn huid voelde zacht als bijbelpapier.

Uiteindelijk had ze ongelijk gekregen. Hun ontmoeting was wel op een filmscenario uitgedraaid. Ze waren iets gaan drinken in een art-decocafé aan de Beurs en waren daarna dronken in bed beland. Tijdens het vrijen hadden haar kunstnagels dieprode voren in zijn melkwitte schouders getrokken.

'Mijn lieve dievegge,' noemde hij haar. Daarna zette hij koffie, met bonen die hij zelf gemalen had.

Neil was het gewend zijn zin te krijgen. Samen met enkele vrienden had hij een softwarebedrijfje opgericht dat iets onduidelijks deed met data. Het had hem rijk gemaakt – met het geld had hij een kleine, maar exclusieve boekencollectie aangelegd.

Hun liaison duurde amper een maand. Zoveel tijd was er nodig om te beseffen dat ze elkaar vooral ergerden. Ze hadden in goede verstandhouding afscheid van elkaar genomen. Tijdens hun laatste avond samen had hij haar een afscheidscadeau gegeven, gewikkeld in een oude krant. Met ogen groot van verbazing had ze een uitgave van *Frankenstein* uit 1823 tevoorschijn gehaald.

'Nu heb je je eigen exemplaar,' zei Neil lachend. 'Zo hoef je je leven niet als misdadigster te eindigen.'

Ze had natuurlijk eerst geweigerd. Het voelde te veel als een afkoopsom, geld dat je een lastige ex toestopte om je geweten te sussen. Neil was echter minstens even koppig als zij.

‘Neem het aan,’ zei hij. ‘Dit is je vrijheid. Als je het ooit moeilijk hebt, dan kun je het altijd nog verkopen. Het is wel wat waard.’ Hij drukte het boek kordaat in haar handen. Toen wandelde hij weg, haar achterlatend onder een Brusselse lucht die motregen schreide.

Jaren later had ze het door een expert in de States laten taxeren, die er een bedrag van veertigduizend dollar op had geplakt. Het boek was echter niet het enige wat hun relatie had voortgebracht. Een maand na hun afscheid ontdekte ze dat ze zwanger was. Even had ze overwogen om het contact te hernieuwen, maar ze was banger voor medelijden dan voor armoede. Vijf maanden later was Edward geboren, tijdens een stormachtige novembernacht. Neil had hun zoon nooit gezien. Voor zover ze kon nagaan, wist hij zelfs niet dat hun passionele avonden een kind hadden opgeleverd. Ze had hem ook nooit meer opgezocht – daar had haar koppigheid voor gezorgd.

In de jaren die volgden nam ze het boek op gezette tijden ter hand en liet haar vingers over de gehavende kaft gaan. Vaak had ze op het punt gestaan het werk te verkopen, maar het was bovenal een souvenir, een herinnering aan een tijd die vooral te kort was geweest.

Isabelle

‘Wat zei hij precies?’

‘Pootje,’ zei de jongen tegenover Isabelle. Hij zat onderuitgezakt op een van de twee stoelen die het wijkcommissariaat van Mollendaal rijk was. Heel *noncha* – een van haar nichtjes had haar het jeugdword van het jaar geleerd, op voorwaarde dat ze het zelf nooit zou gebruiken. Stevige bicepsen ook, waarschijnlijk het resultaat van wekelijkse sessies in de sportschool. En proteïnen – eiwitten, maar dan duurder.

De jongen keek verveeld, alsof een politieverhoor tot zijn dagelijkse routine behoorde, ergens tussen het tandenpoetsen en Latijnse woordjes studeren in.

Isabelle wist wel beter. Zelf herinnerde ze zich haar eigen eerste dode maar al te goed. En Aloïs Van Hagedoorn was bovendien een dode voor gevorderden geweest. Ze had de foto’s gezien die na het ongeval waren genomen. Reden genoeg om een leven lang geen steak tartare meer te eten.

‘En toen?’ vroeg ze. Haar vingers zweefden over haar kleverige toetsenbord, klaar om nieuwe details aan het dossier toe te voegen.

‘Toen ging hij dood.’

‘Wil je echt niet dat ik je ouders bel?’

‘Word ik van iets verdacht?’

‘Nee,’ zei Isabelle. Ondanks de situatie moest ze glimlachen. Sinds *Adolescence* gedroeg iedere tiener zich in de verhoorkamer als Hannibal Lecter. ‘Vertel nog eens in je eigen woorden wat er gebeurd is.’

De jongen draaide met zijn ogen. *Eye-rolling*, nog een woord dat ze van haar nichtje had. ‘Het was rond acht uur

's avonds. Ik fietste naar huis van de hockeytraining toen ik plots een oude vent op de weg zag liggen. Zijn hoofd was ingedeukt en hij lag in een plas bloed. Ik ben gestopt om te kijken of hij nog leefde. Hij ademde zwaar, brabbelde wat en ging toen dood.'

'En wat zei hij precies?'

'Dat heb ik toch al gezegd?'

'Herhaal het nog eens. Ik kan er geen touw aan vastknopen.'

'Pootje.'

'Ben je er zeker van?'

'Honderd procent.'

'Had je daarvoor iets tegen hem gezegd?'

'Ik... Ik... weet het niet meer. Hij bloedde zo hard. Ik...' Voor het eerst vertoonde het gezicht van de jongen wat emotie. 'Waarschijnlijk heb ik hem gevraagd wie hem had aangereden. Of hij had gezien wie hem van de weg had gemaaid.'

Hij pauzeerde en keek het commissariaat rond. Wat hij zag, maakte duidelijk geen indruk. 'Kan ik nu naar huis?'

Isabelle knikte.

'Ik ga je ouders bellen,' zei ze. 'Dan kunnen ze je ophalen.'

Het was al donker. Meer dan één ongeval per dag kon ze administratief niet aan.

Onder al zijn bravoure leek de jongen blij met het aanbod. Toch niet zo'n *badass*. Er waren nog zekerheden.

'Pootje.' Het woord spookte door haar hoofd.

Aloïs was een bekende Mollendaler geweest – of misschien was 'berucht' een beter woord. De meeste mensen kenden hem als aannemer. Zijn agressieve verkoopmethodes hadden

hem niet alleen vrienden opgeleverd. Was het mogelijk dat iemand hem bewust had aangereken? Isabelle kende verschillende families die zich in de schulden hadden gestoken voor een verbouwing die achteraf nutteloos bleek.

Daarnaast was Aloïs jarenlang voorzitter geweest van de lokale Erfgoedraad. Naast veranda's was geschiedenis zijn grote passie. Regelmatig kwam Isabelle hem tegen terwijl hij met een metaaldetector over de velden wandelde. Een keer was ze zo dom geweest hem aan te spreken, wat haar op een ellenlange uiteenzetting kwam te staan over de verschillende types kogelhulzen en laatmiddeleeuwse munten. Aloïs was misschien wel de saaiste man van Mollendaal geweest, wat op zich al een prestatie was in een gemeente met een duivenbond en wel drie postzegelclubs. Een motief om hem te vermoorden kon je dat echter niet noemen.

Toch voelde Isabelle dat het hier om meer dan een simpel ongeval ging.

De aanrijding was op een kaarsrechte weg gebeurd. Volgens de eerste vaststellingen wandelde Aloïs netjes aan de linkerkant van de weg. En er waren geen remsporen. Volgende redenen om enkele vragen te stellen.

Ondanks zijn bekendheid had Aloïs een vrij eenzaam bestaan geleid. Hij was nooit getrouwd geweest, had geen kinderen en sleet zijn laatste jaren met zijn jongere zus in een afgelegen hoeve. Isabelle besloot haar de volgende ochtend op te zoeken. Een echte reden had ze daar niet voor, behalve de vage hoop dat het gesprek iets bruikbaars zou opleveren.

Het vuile werk was al opgeknapt. De slachtofferhulp van zone Blaarbeek was al langs geweest en daar kon Isabelle

alleen maar blij om zijn. Ze haatte slechtnieuwsmeldingen. Ze vond het onmogelijk om iemand de dood van een geliefde te melden en daarna gewoon verder te gaan met de rest van haar dag, haar Nespresso's te drinken alsof er niets aan de hand was.

Ze herinnerde zich haar eerste slechtnieuwsmelding – een student die dronken te pletter was gestort in een liftkoker. Ze had enkele tellen gewacht voor ze aanbelde, een gewoonte die ze de rest van haar loopbaan had behouden. Ze gunde de nabestaanden die laatste seconden onschuld voor het nieuws dat ze bracht hun levens voorgoed zou verdelen in een voor en een na. Het onoverkomelijke kon je niet ontvluchten, hoogstens uitstellen.

De vrouw in het deurgat had kortgeknipt, zwart haar met een grijze uitgroei. Toen ze Isabelles uniform zag, trokken haar mondhoeken als vanzelf naar beneden.

‘Ik ben al op de hoogte gebracht,’ zei ze.

‘Dat weet ik,’ zei Isabelle. ‘Maar... we hebben uw hulp nodig. Ik zou nog wat informatie moeten hebben... over uw broer.’ Als ze eerlijk was tegen zichzelf, wist ze niet waar ze naar op zoek was.

De vrouw fronste haar zware wenkbrauwen. ‘Hij is dood. Meer relevants valt er niet te melden.’

‘Ik vraag me af... Zou het kunnen dat... uw broer opzettelijk is aangereden?’

‘Opzettelijk? U bedoelt dat hij is vermoord?’ De vrouw kneep haar lippen tot een dunne streep. ‘Aloïs was altijd op zijn hoede. Ik heb hem daar onlangs nog mee uitgelachen, met zijn eeuwige voorzichtigheid. En... nu is hij dood.’ Ze begon te huilen.

‘Was er een specifieke aanleiding waarom u hem uitlachte?’

‘Hij dacht dat hij werd achtervolgd. Nieuw was dat niet.

U moet weten... niet iedereen gunde mijn broer zijn zakelijke succes. Er vielen weleens harde woorden, soms waren er zelfs dreigementen... Aloïs was dat gewend. Deze keer was het echter anders.'

'Hoe bedoelt u?'

'Hij voelde zich niet op zijn gemak, zei iets over een schim die hem volgde. "Een spook," noemde hij het. Ik zei dat hij zich dat allemaal inbeeldde. En nu...' De vrouw wreef in haar ogen.

'Kunnen we even binnenkomen?' Isabelle was alleen, maar het meervoud voelde beter, alsof het niet haar persoonlijke beslissing was om langs te komen, maar dat van een team.

De vrouw trok de deur een beetje meer naar zich toe. Meer uitnodiging had Isabelle niet nodig.

Op de keukentafel lag een kleverig stuk toile cirée. Tussen hen beiden stond een dampende pot kamillethee.

'Dat drinkt... dronk hij graag,' zei Aloïs' zus. 'Hij zei dat thee goed voor zijn hersenen was. Aloïs was trots op zijn hersenen, moet u weten, het was het enige dat goed bij hem werkte, zei hij vaak.'

Isabelle knikte begripvol, een vaardigheid die ze tijdens haar jaren bij de politie tot een kunst had verheven. 'Toen hij werd aangetroffen, zei hij iets mysterieus. Het woord "pootje" of zoiets. Enig idee wat hij daarmee bedoeld kan hebben?'

De vrouw leek na te denken, maar schudde daarna langzaam het hoofd.

'Had Aloïs bepaalde interesses? Dingen die hem bezighielden?'

'Hij is... was altijd bezig met geschiedenis. Romeinse

keizers, veldslagen en van die dingen. Je moest hem niet vragen wat hij gisteren had gegeten, dat wist hij niet meer, maar gebeurtenissen van honderden jaren geleden... hij pakte graag uit met zijn kennis. Daarom was hij zo blij toen hij de Erfgoedraad mocht voorzitten. Ik denk dat het een soort van compensatie was.'

'Hoe bedoelt u?'

'Onze ouders...' Ze wees naar een ingelijste zwart-witfoto die op de buffetkast stond. '... ze vonden het belangrijk dat hij een vak leerde. Aloïs wilde geschiedenis doen, maar dat mocht hij niet. Vader... kon overtuigend zijn. U moet weten... mijn broer en ik zijn nooit getrouwd. We hadden alleen elkaar.' Er klonk een harde snik in haar stem, maar deze keer wist de vrouw zich te beheersen. Een harde tante.

'Dus u hebt geen idee wat pootje zou kunnen betekenen? De naam van een concurrent? Een verwijzing naar een hond?'

'Ik vrees dat ik u niet kan helpen.'

Toen ze een kwartier later naar huis wandelde, moest Isabelle plots aan een versje denken uit haar kindertijd: *Hier ligt Poot. Hij is dood.* Ze moest zich bedwingen om niet in lachen uit te barsten. Soms twijfelde ze echt of ze wel een goed mens was.